

Trilogie van het weerzien (2002-2003) *DE TIJD* foto Patrick De Spiegelaere

heel hard rijden, maar won bijna nooit. Zijn talent lag in een fysieke kwaliteit. Maar hij wist nooit op welk moment hij hard moest beginnen rijden. Dus hij reageerde impulsief: 'Ik ga nu eens hard rijden', en dan was hij weg. Maar veel te vroeg. En dan waren er anderen die intuïtief zegden: 'Laat hem maar doen, want wij voelen dat het niet het goede moment is voor hem.' Talent is dus toch rationaliteit. En je kan niet zonder intuïtie. Want je kan niet uitsluitend rationeel spelen.

Ik ben ervan overtuigd dat er tien geboden zijn, waarmee je je maatschappij, je beloofde land, zuiver houdt. Maar naast die tien geboden zijn er ook honderden wetten. Zo zijn er ook in het theater, denk ik, een tiental geboden, die op elke stijl van toepassing zijn. Ik zou ze willen vinden. Ik denk dat het boeiend zou zijn om met een klein groepje mensen, verschillend in gevoeligheid en misschien zelfs van verschillende generaties, een paar spelmomenten te zoeken die ze allemaal goed

gespeeld vinden. En dan trachten te analyseren waarom die momenten goed zijn. Zelfs met een stopwatch erbij. Helaas kan je dat alleen maar via film, of registratie.

Ik heb er ook al aan gedacht om iemand een hele repetitie- en speelreeks lang een soort stafkaart te laten maken: die scène heeft vandaag van dat woord tot dat woord zoveel seconden geduurd, de pauze daartussen zoveel seconden. Met grafiekjes. En daarnaast ook een gevoeligheidsschema van elke acteur apart: 'Vandaag had ik een acht, ik was vrij goed'.

Ik zeg 'geboden' en niet 'wetten'. Een gebod is algemener. Ik denk dat er zo iets als een code bestaat om het voortbestaan van het vak te garanderen. De stijl kan natuurlijk veranderen en iedereen kan dat op zijn manier vertellen. Waardoor je ook weer het recht hebt om anarchist te zijn. Maar op dit ogenblik is er geen anarchie, geen echte zoektocht meer in het thea-